

Arrest

nr. 151 421 van 31 augustus 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juli 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TIJINI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). Voornoemde aanvraag wordt aangevuld op 9 december 2009.

Op 6 februari 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.10.2009 werd ingediend en op datum van 9.12.2009 werd aangevuld door:

*R., M. (R.R.: ...)
nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, namelijk zijn verklaarde kennis van het Frans, zijn werkbereidheid die hij staaft met een werkbepoel van BVBA M.-C. Sprl en zijn sociale banden die hij staaft met verklaringen van gekendheid, waarin verschillende personen stellen dat betrokkene kalm, behulpzaam, gemotiveerd, een goede werker, moedig, ernstig en zeer behulpzaam zou zijn, dient opgemerkt te worden dat betrokkene, hoewel hij sinds 1995 in België zou verblijven, geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene verklaart dat hij zich bij vrienden en familie geïnformeerd heeft omtrent eventuele regularisatiemogelijkheden en staaft dit met verschillende attesten, maar betrokkene heeft geen verdere stappen ondernomen om zijn verblijf te wettigen. Verder verklaart betrokkene dat hij in 1999 angst had om een regularisatieaanvraag in te dienen en de keuze die betrokkene toen gemaakt heeft, kan enkel aan zichzelf toegeschreven worden. Aldus heeft betrokkene zich bewust in illegaal verblijf genesteld en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene stelt dat hij omringd is door vrienden en familie en beroept zich op de bescherming van het artikel 8 van het EVRM. Echter blijkt uit de documenten die betrokkene voorlegt dat zijn ouders en een broer in Frankrijk verblijven en betrokkene dus geen gezinscel met hen in België kan vormen. Betrokkene legt daarnaast weliswaar een attest van gezinssamenstelling voor, waaruit blijkt dat een jongere broer op hetzelfde adres in Schaarbeek verblijft, doch toont hij de verwantschapsbanden niet aan met gelegaliseerde documenten, zoals vereist bij de Conventie van Den Haag van 1961. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart eveneens dat hij geen enkele binding meer heeft met zijn land van herkomst, maar hij legt hiervan geen bewijzen voor en dit kan bijgevolg geen grond voor regularisatie vormen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Voorname beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 29 mei 2012.

Op 6 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister, de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wordt aan R., M.

geboren te (...) op (...) van marokkaanse nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op 27/06/2012 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij zij beschikt over de documenten die veï eist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in liet bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt zij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

Voorname beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 29 mei 2012.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

Ter terechtzitting stelt de eerste voorzitter de vraag naar de samenhang tussen de bestreden beslissingen. De advocaat van verzoeker betoogt dat als de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt ook de tweede bestreden beslissing moet worden vernietigd.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is

toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis ongegrond wordt verklaard, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105), hierna "de bestreden beslissing" genoemd.

Daarenboven heeft verzoeker geen middel aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, de materiële en formele motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het consistentiebeginsel. Tevens voert verzoeker aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

"Doordat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid volgende redenen voorop stelt om het verzoek tot regularisatie af te wijzen als ongegrond.

[...]

1. De Staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, een manifeste beoordelingsfout gemaakt, door aan verzoeker mee te delen dat zijn aanvraag tot regularisatie ongegrond wordt verklaard.

Aan iedere administratieve rechtshandeling dienen evenwel draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten, maar ook op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Aan de materiële motiveringsplicht is voldaan, wanneer een beslissing wordt geschraagd door deugdelijke motieven, dit omvat zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, als het consistentiebeginsel. Dat echter niet is voldaan aan de materiële motiveringsplicht.

De Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid baseert zich voor de afwijzing van de aanvraag op de bepalingen onder randnummer 2.8. van de ondertussen door de Raad van State vernietigde instructies dd. 19 juli 2009.

Verzoeker merkt terecht op dat ook al vermeldt de bestreden beslissing dd. 06.02.2012, en dit in tegenstelling tot de ingetrokken beslissing dd. 24.03.2011, niet expliciet de bewoordingen en de punten van de instructie, dat de bestreden weigeringsbeslissing nog steeds gebaseerd is op de voorwaarden van de vernietigde instructie.

Dit kan niet betwist worden door verweerster, nu de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zelf uitdrukkelijk heeft voorgenomen om de instructie verder te blijven toepassen en zich aldus zo heeft gedragen.

Bijgevolg kan er geen twijfel bestaan dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid binnen zijn discretionaire bevoegdheid de voorwaarden van de vernietigde instructie wil toepassen.

Dit blijkt ook uit de bestreden beslissing nu de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid deze toepast zonder ze uitdrukkelijk te vermelden

Deze instructies waartoe de Staatssecretaris zich ondanks de vernietiging door de Raad van State geëngageerd heeft, bepalen onder randnummer 2.8.: "2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine

beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking "

2. In de bestreden beslissing geeft de staatssecretaris aan dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen regularisatie heeft aangevraagd ,noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen.

Verzoeker heeft in alle eerlijkheid verklaart dat het mondelinge adviezen waren en eenmalige consultaties en dat hij daarom geen schriftelijk bewijs van heeft voorgelegd.

Verzoeker heeft bijgevolg via de zijn gekende kanalen de nodige informatie opgevraagd. Zijn familie en vrienden vonden het echter niet opportuun dat een regularisatieaanvraag zou worden ingediend, gezien de kans op succes op dat ogenblik nagenoeg onbestaande was.

Verzoeker heeft dit advies ter harte genomen en heeft dan ook besloten een dergelijke aanvraag niet te doen.

De Staatssecretaris voor Migratie en Asiel toont niet aan waarom er geen rekening kan worden gehouden met dit mondeling advies en evenmin motiveert zij waarom een dergelijk advies niet kan worden beschouwd als zijnde een poging om een wettig verblijf te bekomen.

Tevens wenst verzoeker te benadrukken daar het ingewonnen advies steeds mondeling was van vrienden en familie en een advocaat.

Daar het voornamelijk ging om mondelinge adviezen heeft verzoeker het niet nodig geacht om verklaringen bij te brengen van deze mensen..

Dat bijgevolg de beslissing dd. 06.02.2012 niet afdoende werd gemotiveerd."

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, de materiële en formele motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

"1.

De Staatssecretaris motiveert eveneens de weigeringsbeslissing als volgt:

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, namelijk zijn verklaarde kennis van het Frans, zijn werkbereidheid die hij staaft met een werkbepoel van BVBA M.-C. Sprl en zijn sociale banden die hij staaft met zijn verklaringen van gekendheid, waarin verschillende personen stellen dat betrokkene kalm, behulpzaam, gemotiveerd, een goede werker, moedig, ernstig en zeer behulpzaam zou zijn, dient opgemerkt te worden dat betrokkene, hoewel hij sinds 1995 in België zou verblijven, geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene verklaart dat hij zich bij vrienden en familie geïnformeerd heeft omtrent eventuele regularisatiemogelijkheden en staaft die met verschillende attesten, maar betrokkene heeft geen verdere stappen ondernomen om zijn verblijf te wettigen. Verder verklaart betrokkene dat hij in 1999 angst had om een regularisatieaanvraag in te dienen en de keuze die betrokkene toen gemaakt heeft, kan enkel aan zichzelf toegeschreven worden. Aldus heeft betrokkene zich bewust in illegaal verblijf genesteld en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Nochtans is de lokale verankering en integratie een basis voor het toekennen van regularisatie op grond van punt 2.8 van de instructies die de Staatssecretaris nog steeds weliswaar vermord toepast.

Deze instructies waartoe de Staatssecretaris zich ondanks de vernietiging door de Raad van State geëngageerd heeft, bepalen onder randnummer 2.8.:

"2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking Eenvoudigweg stellen dat verzoeker zich zelf in illegaal verblijf heeft genesteld is onvoldoende, temeer daar de Staatssecretaris de integratie erkent.

De Staatssecretaris argumenteert immers niet waarom het illegaal verblijf een regularisatie in de weg zou staan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan nagaan of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid diende afdoende te motiveren waarom de integratie van verzoeker die zij erkent geen grond voor regularisatie vormt.

De beslissing is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd.

2.

Volgens de Staatssecretaris wordt de afstamming van verzoeker met zijn broer en familieleden niet bewezen

De Staatssecretaris gaat daarbij echter volledig voorbij aan de verklaring van zijn broers R. A. en de verklaring van zijn ouders en het attest van woonst van zijn broer R. T.

Zie stuk 4, 26, 27, 29, 30 en 39

Verzoeker legde wel een bewijs van familiebanden voor in zijn dossier doch werden deze om een ongekende reden niet aanvaard.

Derhalve legt verzoeker heden het bewijs bij uitstek neer, namelijk het geboorteboekje van zijn vader om aan te tonen wie zijn broers zijn

Zie stuk 29

De Staatssecretaris toont niet aan waarom er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan de bovenvermelde getuigenverklaringen.

Het ontkennen van een recht op verblijf aan verzoeker, vormt een inbreuk op artikel 8 EVRM

Door geen rekening te houden met de afstammingsbanden van verzoeker in België, kon de Staatssecretaris voor Migratie en Asiel niet in alle redelijkheid oordelen dat er geen sprake is van een schending van art. 8 EVRM,

Bovendien werd het argument van verzoeker inzake prangende humanitaire situatie niet in de bestreden beslissing gemotiveerd waar verweerder opnieuw een schending begaat van de motiveringsplicht en de beslissing van verweerder aldus onwettig is.

Bovendien de argumentatie dat verzoeker geen enkel bewijs neerlegt met betrekking tot het feit dat hij geen binding heeft met zijn geboorteland is niet correct.

Immers heeft verzoeker het uitdrukkelijk bewijs neergelegd dat zijn ouders en twee broers in Frankrijk verblijven en dat hij en een andere broer in België wonen.

Het feit dat verzoeker al 14 jaar in België woont is ook op zich al een bewijs dat hij geen binding meer heeft met zijn geboorteland.

Dat derhalve de staatsecretaris niet afdoende motiveert waarom prangende humanitaire situatie niet weerhouden kan worden.

Dat het middel ernstig is;"

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"2.2. Repliek op verzoekers middelen tot nietigverklaring.

2.2.1. Betreffende een eerste middel van de verzoekende partij

In zijn eerste middel poneert verzoeker een schending van:

- *artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;*
- *artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- *de materiële en formele motiveringsplicht;*
- *de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- *van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsverplichting.*

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blij geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- *verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de Wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, namelijk zijn verklaarde kennis van het Frans, zijn werkbereidheid die hij staft met een werkbepoef van BVBA M.-C. Sprl en zijn sociale banden die hij staft met verklaringen van gekendheid, waarin verschillende personen stellen dat betrokkene kalm, behulpzaam, gemotiveerd, een goede werker, moedig, ernstig en zeer behulpzaam zou zijn, dient opgemerkt te worden dat betrokkene, hoewel hij sinds 1995 in België zou verblijven. Geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene verklaart dat hij zich bij vrienden en familie geïnformeerd heeft omtrent eventuele regularisatiemogelijkheden en staft dit met verschillende attesten, maar betrokkene heeft geen verdere stappen ondernomen om zijn verblijf te wettigen. Verder verklaart betrokkene dat hij in 1999 angst had om een regularisatieaanvraag in te dienen en de keuze die betrokkene toen gemaakt heeft, kan enkel aan zichzelf toegeschreven worden. Aldus heeft betrokkene zich bewust in illegaal verblijf genesteld en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene stelt dat hij omringd is door vrienden en familie en beroept zich op de bescherming van het artikel 8 van het EVRM. Echter blijkt uit de documenten die betrokkene voorlegt dat zijn ouders en een broer in Frankrijk verblijven en betrokkene dus geen gezinsscel met hen in België kan vormen. Betrokkene legt daarnaast weliswaar een attest van gezinssamenstelling voor, waaruit blijkt dat een jongere broer op hetzelfde adres in Schaarbeek verblijft, doch toont hij de verwantschapsbanden niet aan met gelegaliseerde documenten, zoals vereist bij de Conventie van Den Haag van 1961.

Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart eveneens dat hij geen enkele binding meer heeft met zijn land van herkomst, maar hu legt hiervan geen bewijzen voor en dit kan bijgevolg geen grond voor regularisatie vormen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. "

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In zoverre verzoeker voorhoudt dat de gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissing zou gebaseerd hebben op het criterium 2.8 van de vernietigde instructie dd. 19.07.2009, laat de verwerende partij gelden dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing expliciet blijkt dat deze criteria niet meer van toepassing zijn, Verzoeker voert aan dat -hoewel zulk niet expliciet uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt- de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de facto het voormelde criterium heeft toegepast bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet dienstig kunnen worden aangenomen, te meer omdat uit verzoekers beschouwingen aangaande het criterium 2.8 geenszins blijkt om welke reden de bestreden beslissing zou moeten worden vernietigd.

Het enkele feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in de bestreden beslissing motieven hanteert, die enigszins zouden overeenkomen met het criterium 2.8 van de vernietigde instructie, betekent geenszins dat de gemachtigde zich louter zou hebben beperkt tot een toetsing aan voormeld criterium.

"In zijn arresten van 5 oktober 2011 met nr. 215.571 en van 1 december 2011 met nr. 216.651 oordeelde de Raad van State dat de voorwaarden van deze instructie niet als een dwingende regel

mogen worden toegepast omdat de bevoegde staatssecretaris dan over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing hoofdzakelijk wordt verwezen naar het feit dat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en dat verzoeker, gelet op zijn strafrechtelijke veroordeling, niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel. Dit motief van de eerste bestreden beslissing volstaat om de beslissing te schragen wat betreft verzoekers strafrechtelijke veroordeling en het gevaar voor de openbare or de. De bepalingen van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 worden in casu niet als een dwingende regel toegepast en de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst uitdrukkelijk naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet. " Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers argumenten niet konden worden weerhouden als grond voor regularisatie. De verwerende partij laat gelden dat de vaststellingen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding daarenboven steun vinden in het administratief dossier.

Verzoeker voert aan dat hij gedurende zijn verblijf op het grondgebied wel degelijk mondelinge adviezen heeft ingewonnen nopens het verkrijgen van een verblijfsmachtiging, doch dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging niet opportuun werd geacht, gelet op de geringe kans op succes.

In antwoord op verzoekers vage beschouwingen, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beweringen geen afbreuk kunnen doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd geheel terecht vastgesteld dat verzoeker gedurende zijn verblijf in België heeft nagelaten stappen te zetten om zijn verblijf te wettigen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...)
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. "

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag ongegrond diende te worden verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Er wordt geen schending van art. 9bis Vreemdelingenwet aangetoond.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers eerste middel niet kan worden aangenomen.

2.2.2. betreffende een tweede middel van de verzoekende partij

In zijn tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van

- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- de materiële en formele motiveringsplicht;
- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsverplichting.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker lijkt voor te houden dat op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij voorrang de criteria van de (vernietigde) instructie dienden te worden toegepast, die een uitzondering zouden vormen op art. 9bis Vreemdelingenwet en de aldaar gestelde voorwaarden.

Dienaangaande stelt verzoeker dat de lokale verankering en integratie een basis vormt voor het toekennen van regularisatie.

Dergelijke redenering kan niet worden gevolgd.

Verzoeker gaat bij zijn kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoeker zich beroept is met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Wat het bestaan van een familieleven betreft, refereert verzoeker naar de afstammingsband met zijn broer en familieleden, die zou zijn aangetoond middels verklaringen van zijn ouders en broers en middels het attest van woonst van zijn broer.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat het geenszins onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en

Armoedebestrijding om te oordelen dat verzoeker zijn verwantschapsbanden niet heeft aangetoond, gelet op het feit dat geen gelegaliseerde documenten werden voorgelegd, zoals vereist bij de Conventie van Den Haag.

2.14. Gelet op de inhoud van deze stereotiepe verklaringen en het feit dat deze verklaringen afkomstig zijn van familieleden en bekenden, kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen van derden in deze, in casu oordeelt dat de neergelegde verklaringen niet kunnen aanvaard worden als een bewijs (...)

De verklaringen van derden worden immers niet gesteund door enig objectief element (R.v.V. nr. 67 127 van 22 september 2011) In zoverre verzoeker bij zijn inleidend verzoekschrift het geboortebokje van zijn vader voegt, laat de verwerende partij gelden dat dit niet aan de gemachtigde ter kennis was gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze uiteraard geen rekening heeft kunnen houden met deze geboorteakte.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat, waar het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EYRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rw-cce.be).

Terwijl dient te worden opgemerkt dat verzoeker volkomen in gebreke blijft om dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk te maken.

De verwerende partij herhaalt dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; (...)

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. "

Verzoeker kan niet dienstig betwisten dat uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing heel duidelijk blijkt om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft beslist dat verzoekers argumenten niet konden worden weerhouden als grond voor regularisatie.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom ' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Het loutere feit dat verzoeker kennelijk een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde en kennelijk meent dat hij tot verblijf diende te worden gemachtigd, kan uiteraard geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

3.3. Verzoeker uit kritiek op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Verzoeker betoogt onder meer dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd aangaande het feit dat verzoeker geen regularisatie heeft aangevraagd, noch een geloofwaardige poging heeft ondernomen, dat eenvoudigweg stellen dat hij zich in illegaal verblijf heeft genesteld, terwijl de integratie wordt erkend en dat niet wordt uitgelegd waarom het illegaal verblijf een regularisatie in de wet zou staan.

Omtrent de lokale verankering van verzoeker wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, namelijk zijn verklaarde kennis van het Frans, zijn werkbereidheid die hij staft met een werkbelofte van BVBA M.-C. Sprl en zijn sociale banden die hij staft met verklaringen van gekendheid, waarin verschillende personen stellen dat betrokkene kalm, behulpzaam, gemotiveerd, een goede werker, moedig, ernstig en zeer behulpzaam zou zijn, dient opgemerkt te worden dat betrokkene, hoewel hij sinds 1995 in België zou verblijven, geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene verklaart dat hij zich bij vrienden en familie geïnformeerd heeft omtrent eventuele regularisatiemogelijkheden en staft dit met verschillende attesten, maar betrokkene heeft geen verdere stappen ondernomen om zijn verblijf te wettigen. Verder verklaart betrokkene dat hij in 1999 angst had om een regularisatieaanvraag in te dienen en de keuze die betrokkene toen gemaakt heeft, kan enkel aan zichzelf toegeschreven worden. Aldus heeft betrokkene zich bewust in illegaal verblijf genesteld en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de lokale verankering en het langdurig verblijf van verzoeker in België niet worden weerlegd en de elementen van integratie van verzoeker in België niet worden betwist. Verweerder meent evenwel dat de integratie van verzoeker onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor deze situatie, hij zou sinds 1995 in België verblijven, hij heeft echter geen verdere stappen ondernomen om zijn verblijf te wettigen en geen enkele verblijfsaanvraag ingediend, hij heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu al geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding, aldus de bestreden beslissing.

De Raad betwist niet dat verweerder bij de beoordeling van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel, waarvan verzoeker de schending aanvoert, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria die bepalen waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Door *in casu* de aangevoerde elementen inzake de maatschappelijke integratie van verzoeker niet te betwisten doch te oordelen en te motiveren dat deze elementen onmogelijk een grond zijn om een verblijfsmachtiging toe te kennen omdat de verzoeker voorheen geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend, schendt verweerder artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Nergens in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan immers worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat zijn integratie tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf.

Er anders over oordelen, zoals verweerder in de nota met opmerkingen opnieuw doet, zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of het ander middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep, begroot op 175 euro, ten laste te leggen van de verwerende partij (GWH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.S. 10 september 2012).

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 6 februari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp betreffende de beslissing van 6 februari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de beslissing van 6 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 5

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS, de eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS